

De ne-om revedea

Florinpaun

Tu muștră-ți ochii ce vor a se nunci,
Că n-a mai fi de ei și azi să mă anin.
Împiedicați, ținea-vom pasul tot senin,
Ce-a fost și ce n-a fost, vom le minți.

Iar de ne-om plânge ascunși
Sub preșul de răvașe încrețite,
De gâturi incomode strânși
Vom trece, cu inimile încălcite.

Când nu va fi cu puțință, cândva să mai trăim,
Când nu va fi prezent, ca suferința să ni-l știm,
Când a noastră bolânzie, n-a mai fi să o găsim,
Te alătură și zi nimic, un gând să fie, să îi fim.

Și dacă cerurile s-or închide,
Orbecăind ne-a duce dorul,
Pe după urmele lucide,
Pe care le-a lăsat amorul.

Și de ne-om revedea la porțile de fier încinse,
Unde tânguiri ni-s cât flăcările și de-ntinse,
Tu te-apropie, de mine, cu-al sufletului scrum,
Fi-vom iară doi, pe infinita margine de drum.